

KOHTUJURISTI ETTEPANEK

JULIANE KOKOTT

esitatud 12. veebruaril 2009¹

I. Sissejuhatus

damata Ente hagi, millega viimane oli vaidlustanud komisjoni otsuse ERF-ist rahalise abi andmine lõpetamise kohta.

1. Käesolevas kohtuasjas vaidlevad Ente per le Ville Vesuviane (edaspidi „Ente”) ja Euroopa Ühenduste Komisjon (edaspidi „komisjon”) Euroopa Regionaalarengu Fondist (edaspidi „ERF”) Ente projektidele rahalise abi andmise lõpetamise üle.

2. Ente on Itaalia riiki, Campania maakonda, Napoli provintsi ja mitu omavalitsusüksust ühendav konsortsium. See asutati Itaalia 29. juuli 1971. aasta seaduse nr 578 alusel eesmärgiga kaitsta ja väärtustada 18. sajandil ehitatud Vesuuvi villadest ja nende kõrvalhoonetest koosnevat arhitektuuriansamblit.

3. Esimese Astme Kohus jättis 18. juuli 2007. aasta otsusega (edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus”)² põhjendamatusesse tõttu rahul-

4. Oma apellatsioonkaebuses taotleb Ente endiselt kõnealuse otsuse tühistamist. Komisjon esitas samuti apellatsioonkaebuse, milles ta väidab, et Esimese Astme Kohus oleks pidanud jätta hagi vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata, sest Ente ei ole vaidlusalusest otsusest otseselt puudutatud isik ja seega ei ole tal õigust hagi esitada.

5. Käesolev menetlus annab seega võimaluse süveneda küsimusse, mis puudutab hagejate otsust puutumust ERF-ist antava rahalise abi raames.

¹ – Algkeel: saksa.

² – Esimese Astme Kohtu 18. juuli 2007. aasta otsus kohtuasjas T-189/02: Ente per le Ville Vesuviane.

II. Õiguslik raamistik

sega (EMÜ) nr 2083/93 (EÜT L 193, lk 34).

6. Esimese Astme Kohus kujutas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 1–3 õiguslikku raamistikku järgmiselt:

„1. Euroopa Regionaalarengu Fond (ERF) asutati nõukogu 18. mai 1975. aasta määrusega (EMÜ) nr 724/75 (EÜT L 73, lk 1), mida on korduvalt muudetud ning mis asendati alates 1. jaanuarist 1985 nõukogu 19. juuni 1984. aasta määrusega (EMÜ) nr 1787/84 Euroopa Regionaalarengu Fondi kohta (EÜT L 169, lk 1). Struktuurifondide korda uuendati 1988. aastal nõukogu 24. juuni 1988. aasta määrusega (EMÜ) nr 2052/88 struktuurifondide ülesannete ja tõhususe kohta ning nende tegevuse kooskõlastamise kohta teiste struktuurifondide ning Euroopa Investeerimispanka ja muude olemasolevate rahastamisvahendite tegevusega (EÜT L 185, lk 9).

2. Nõukogu võttis 19. detsembril 1988 vastu määruse (EMÜ) nr 4254/88, milles nähakse ette sätteid määruse nr 2052/88 rakendamiseks Euroopa Regionaalarengu Fondi suhtes (EÜT L 374, lk 1). Määrus nr 4254/88 asendas määruse nr 1787/84. Seda muudeti nõukogu 20. juuli 1993. aasta määru-

3. Määruse nr 4254/88 artikkel 12 „Üleminekusätted” sätestab: „Need osad summadest, mis on ERF-ist ette nähtud enne 1. jaanuari 1989 komisjoni poolt heakskiidetud projektide abistamiseks ning mille kohta ei ole komisjonile esitatud lõppmakse taotlust enne 31. märtsi 1995, vabastab komisjon automaatselt hiljemalt 30. septembril 1995, ilma et see piiraks kohtumenetluse tõttu peatatud projekte.”

III. Asjaolud ja menetlus esimeses astmes

7. Itaalia riik taotles Ente palvel komisjonilt ERF-i rahalist abi infrastruktuuriinvesteeringuteks seoses kolme Vesuuvi villa taastamisega. Komisjon andis seejärel Itaalia Vabariigile adresseeritud 18. detsembri 1986. aasta otsusega (edaspidi „abi andmise otsus”³) ERF-i rahalist abi kõnealuse villade ansambli korrastamiseks turismi eesmärgil.

3 – Komisjoni regionaalpoliitika peadirektoraadi otsus K(86) 2029/120.

8. Abi andmise otsuses on Ente määratud nii abi saajaks (otsuse põhjendus 3 ja artikkel 3) kui ka taotluse ja projekti elluviimise eest vastutavaks isikuks (otsuse lisa).

9. Abi andmise otsuse artikli 4 kohaselt võib komisjon rahalist abi vähendada, selle tühistada ja nõuda selle tagastamist, kui eiratakse selles otsuses nimetatud tingimusi, sealhulgas projekti elluviimise ajakava puudutavaid tingimusi. Otsuse artikkel 4 näeb lisaks ette, et rahalist abi tühistada või tagasi nõuda võib alles pärast seda, kui abi saaja on ära kuulatud.

10. Otsuse täitmiseks tegi komisjon kaks ettemakset vastavalt 1988. ja 1990. aastal.

11. Määrus nr 4254/88, mida on muudetud määrusega nr 2083/93, näeb artiklis 12 ette, et ERF-ist ette nähtud summade lõppmakse taotlus tuleb komisjonile esitada enne 31. märtsi 1995, välja arvatud juhul, kui projekt oli kohtumenetluse tõttu peatatud.

12. Itaalia riik palus 29. märtsi 1995. aasta kirjas komisjonil lõppmakse taotluse esitamise tähtaega määruse nr 4254/88 artiklile 12 tuginedes edasi lükata, sest tööd olid kohtumenetluse tõttu peatatud ja seepärast ei olnud võimalik lõppmakse taotlust tähtaegselt esitada.

13. Komisjon teatas Itaalia ametiasutustele 12. oktoobri 2001. aasta kirjas kavatsusest lõpetada rahalise abi andmine. Komisjon märkis, et määruse nr 4254/88 artiklis 12 ette nähtud tähtaeg lõppmakse taotluse esitamiseks oli möödunud, ja leidis erinevalt Itaalia ametiasutustest, et ei esine põhjust tähtaja pikendamiseks määruse nr 4254/88 artikli 12 alusel.

14. Komisjon teatas Itaalia ametiasutustele 13. märtsi 2002. aasta kirjas oma lõplikust otsusest lõpetada ERF-ist rahalise abi andmine talle enne 31. märtsi 1995 esitatud väljamaksetaotluste alusel (edaspidi „vaidlusalune otsus“⁴).

15. Kuna Itaalia oli kõnealuseks tähtjaks esitanud ainult ühe taotluse summa kohta, mis oli väiksem kui saadud ettemakse, peab Itaalia nüüd ühelt poolt tagastama sellest tuleneva vahe ega saa teiselt poolt enam

⁴ – Komisjoni regionaalpoliitika peadirektoraadi otsus D(2002) 8101111 prot. 102504.

ERF-ist kõnealuste projektide jaoks rahalist abi.

16. Komisjon rõhutas vaidlusaluses otsuses, et ei see otsus ega ka ükski ühenduse õiguse säte ei kohusta liikmesriiki nõudma tagasi Entele kui abi saajale juba makstud summasid.

17. Ente esitas komisjoni 13. märtsi 2002. aasta otsuse peale hagi Esimese Astme Kohtule, nõudes kõnealuse otsuse tühistamist.

IV. Vaidlustatud kohtuotsus

18. Erinevalt komisjoni seisukohast tunnistas Esimese Astme Kohus vaidlustatud kohtuotsuses hagi vastuvõetavaks. Esimese Astme Kohus leidis, et Ente on vaidlusalusest otsusest EÜ artikli 230 neljanda lõigu tähenduses otseselt puudutatud ja seega on tal õigus esitada hagi.

19. Esimese Astme Kohus jättis Ente tühistamishagi põhjendamata tõttu rahuldamata.

Ente hagi esimese väite kohaselt oli komisjon ekslikult leidnud, et määruse nr 2083/93 artiklis 12 sätestatud tingimused, mis näevad ette tähtaja pikendamise kohtumenetluse tõttu, ei ole käesoleval juhul täidetud, ja oli selle põhjal ekslikult järeldanud, et väljamaksetaotlus ei olnud esitatud tähtaegselt. Selles osas jättis Esimese Astme Kohus komisjoni vaidlusaluse otsuse muutmata.

20. Hagi teises väites märkis Ente, et komisjon ei ole teda enne otsuse vastuvõtmist ära kuulanud ja pidas seda oma kaitseõiguste rikkumiseks. Esimese Astme Kohus sedastas selles osas, et Entel oli küll õigus ärakuulamisele, kuid käesolevas asjas ei too ärakuulamata jätmine kaasa vaidlusaluse otsuse tühistamist. Seda seetõttu, et Ente ei esitanud Esimese Astme Kohtu küsimuste peale ühtegi märkust, mis oleks võinud vaidlusalust otsust muuta, isegi kui komisjon oleks Ente ära kuulanud.

21. Lisaks väitis Ente, et komisjon ei selgitanud piisavalt asjaolusid ega põhjendanud vaidlusalust otsust piisavalt. Esimese Astme Kohus pidas hagi siiski ka selles osas põhjendamatuks.

V. Apellatsioonkaebused

22. Ente apellatsioonkaebus tugineb kahele väitele. Kaebuse esimese väitega heidab Ente sisuliselt ette määruse nr 4254/88 artikli 12 rikkumist. Kaebuse teise väitega vaidlustab Ente Esimese Astme Kohtu järeltule, mille kohaselt ei ole komisjon vaidlusalust otsust vastu võttes rikkunud Ente õigust olla ära kuulatud.

23. Komisjon esitas samuti apellatsioonkaebuse. Selles heidab komisjon ette, et kuna Entel puudus hagi esitamise õigus, oleks Esimese Astme Kohus pidanud jätkma hagi vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata.

24. Poolte nõuded on täpsemalt järgmised.

25. Kohtuasjas C-455/07 P, mis puudutab Ente esitatud apellatsioonkaebust,

palub Ente:

- tühistada vaidlustatud kohtuotsus osaliselt ja sellest tulenevalt tühistada komisjoni 13. märtsi 2002. aasta otsus D(2002) 810111 ning – kui see on vajalik ja mõistlik – Euroopa Ühenduste Komisjoni regionaalpoliitika peadirektoraadi 12. oktoobri 2001. aasta memorandum;

- teise võimalusena tühistada vaidlustatud kohtuotsus osaliselt ja saata asi tagasi Esimese Astme Kohtusse, et viimane langetaks käesolevas vaidluses sisulise otsuse, pidades silmas juhiseid, mida Euroopa Kohus võib selles osas anda;

- mõista nii käesoleva menetluse kui ka Esimese Astme Kohtu menetlusega seotud kulud välja komisjonilt.

Komisjon palub omakorda jätta Ente apellatsioonkaebus rahuldamata ja mõista kohtukulud välja Entelt.

26. Kohtuasjas C-445/07 P, mis puudutab komisjoni esitatud apellatsioonkaebust,

palub komisjon

- tühistada vaidlustatud kohtuotsus osas, milles tunnustatakse Ente per le Ville Vesuviane tühistamishagi vastuvõetavaks;

- tunnistada vastuvõetamatuks Ente per le Ville Vesuviane poolt komisjoni 13. märtsi 2002. aasta otsuse D(2002) 810111 peale esitatud tühistamishagi;

- mõista nii käesoleva menetluse kui ka Esimese Astme Kohtu menetlusega seotud kulud välja Ente per le Ville Vesuvianelt.

Ente palub omakorda jätta komisjoni apellatsioonkaebus rahuldamata ja mõista kohtukulud välja komisjonilt.

VI. Õiguslik hinnang

A. Komisjoni apellatsioonkaebus

27. Komisjon on apellatsioonkaebuses seisukohal, et Esimese Astme Kohus ei oleks tohtinud asjas otsust teha, vaid oleks pidanud jätma hagi vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata.

1. Apellatsioonkaebuse vastuvõetavus

28. Komisjoni apellatsioonkaebuse vastuvõetavuses võib kahelda, sest hagi põhjendamatuse tõttu rahuldamata jätmisega tegi Esimese Astme Kohus lõpuks komisjonile soodsa otsuse.

29. Ente ei ole küll esitanud komisjoni apellatsioonkaebuse vastuvõetamatuse väidet. Siiski peab Euroopa Kohus seda omal algatusel kontrollima.⁵ Ka komisjon käsitleb oma märkustes apellatsioonkaebuse vastuvõetavuse küsimust põhjalikult.

30. Euroopa Kohtu põhikirja artikli 56 esimese lõigu kohaselt võib Euroopa Kohtusse edasi kaevata Esimese Astme kohtu lõplikud otsused ja nimetatud kohtu otsused, millega lahendatakse menetlusküsimusi.

31. Komisjon leiab, et tema apellatsioonkaebus on vastuvõetav kui apellatsioonkaebus Esimese Astme Kohtu otsuse peale, millega lahendatakse menetlusküsimusi.

⁵ – 26. veebruari 2002. aasta otsus kohtuasjas C-23/00 P: nõukogu vs. Boehringer (EKL 2002, lk I-1873, punkt 46).

32. Eeltooduga ei saa nõustuda, sest käesoleval juhul ei olnud Esimese Astme Kohtul vaja lahendada eraldi menetlusküsimust. Vastavalt Esimese Astme Kohtu kodukorra artiklile 114.⁶ tuleb menetlusküsimuse lahendamiseks esitada vastuvõetamatuse vastuväide *eraldi dokumendiga*. Kohtuasjades, mille puhul on Euroopa Kohus lähtunud menetlusküsimuse lahendava otsuse esinemisest Euroopa Kohtu põhikirja artikli 56 esimese lõigu tähenduses, on vastuvõetamatuse vastuväide teadaolevalt alati esitatud eraldi dokumendiga.⁷

33. Eraldi dokumendi nõue peab tagama menetluse läbipaistvuse. Nimelt võimaldab see taotluse kui sellise hõlpsasti tuvastada. See on vajalik eelkõige seetõttu, et menetlusküsimuse lahendamine peatab asja sisulise arutamise. Seega on nõutav selgitada kohtule eraldi dokumendi esitamise teel, kas kõnealune vastuväide on menetlusküsimuse ese või mitte. Juhul kui menetlusküsimuse lahendamise menetluse võiks algatada muude dokumentide raames, ei oleks piisavalt selge, kas tegemist on eraldi lahendamist vajava menetlusküsimusega või mitte.

34. Käesolevas asjas on siiski selge, et komisjon ei esitanud hagi vastuvõetamatuse väidet eraldi dokumendiga. Seega ei olnud Esimese Astme Kohtul vaja lahendada eraldi menetlusküsimust ja Esimese Astme Kohtu otsust ei saa pidada menetlusküsimust lahendavaks otsuseks.

35. Eeltoodust olenemata on komisjoni apellatsioonkaebus kui apellatsioonkaebus Esimese Astme Kohtu *lõpliku otsuse* peale vastuvõetav. Seda põhjusel, et Euroopa Kohtu põhikirja artikli 56 teise lõigu kohaselt võib otsuse edasi kaevata iga pool, kelle nõue on osaliselt või tervikuna rahuldamata jäetud.

36. Käesolevas asjas esitas komisjon Esimese Astme Kohtu menetluses põhitaotluse jätta Ente hagi vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata. Vaid teise võimalusena palus komisjon jätta hagi põhjendamata tõttu rahuldamata.

6 – Viidatud säte näeb ette, et kui pool palub Esimese Astme Kohtul lahendada vastuväide või menetlusküsimus, mis ei puuduta kohtuvaidluse sisu, esitab ta oma taotluse eraldi dokumendiga. Euroopa Kohtu kodukorra vastav artikkel 91 on sõnastatud järgmiselt: „Kui pool palub Euroopa Kohtul lahendada vastuväide või menetlusküsimus, mis ei puuduta kohtuvaidluse sisu, esitab ta oma taotluse eraldi dokumendiga. Taotlus peab sisaldama fakti- ja õigusväiteid, millele taotleja tugineb, taotleja nõudeid ning tõendeid [...]”.

7 – Kohtuasjade kohta, kus esines menetlusküsimus, vt 21. jaanuari 1999. aasta otsus kohtuasjas C-73/97 P: Prantsusmaa vs. Comafica jt (EKL 1999, lk I-185); 22. veebruari 2005. aasta otsus kohtuasjas C-141/02 P: komisjon vs. T-Mobile Austria (EKL 2005, lk I-1283, punktid 50 ja 51) ning 7. juuni 2007. aasta otsus kohtuasjas C-362/05 P: Wunenburger vs. komisjon (EKL 2007, lk I-4333).

37. Kuna Esimese Astme Kohus tunnistas oma otsuses hagi sõnaselgelt vastuvõetavaks ja jättis selle rahuldamata ainult põhjendamata tõttu, siis ei olnud komisjoni põhitaotlus edukas, edukaks osutus vaid teise võimalusena esitatud taotlus. Vaidluse osalise kaotamise tõttu on komisjoni apellatsioonkaebus vastuvõetav.

38. Euroopa Kohus on ühes ajutiste meetmete kohaldamise menetluses nimelt täpsustanud, millistel tingimustel tähendab vastuvõetamatuse väite tagasilükkamine vaidluse osaliselt kaotamist, mille puhul saab esitada apellatsioonkaebuse.⁸

39. Viidatud kohtuasjas vaidlustas apellant Esimese Astme Kohtus esitatud märkustes esialgse taotluse vastuvõetavuse, ilma et ta oleks „vastuvõetamatuse väidet formaalselt esitanud”.⁹ Euroopa Kohus leidis, et sellises olukorras ei saa apellatsioonkaebusega vaidlustada seda, et taotlus jäi rahuldamata põhjendamatus tõttu, kuid ei jäänud vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata.

40. Kui – nagu käesolevas asjas – esitati hagi vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata jätmiseks *eraldi taotlus*, siis tuleb seda pidada vastuvõetamatuse formaalseks väiteks, mille saab tagasilükkamise korral vaidlustada apellatsioonkaebusega.

41. Vahejärelalusena tuleb märkida, et komisjoni apellatsioonkaebus on vastuvõetav.

2. Apellatsioonkaebuse põhjendus

42. Komisjon vaidlustab oma apellatsioonkaebuses Esimese Astme Kohtu järelduse, et Entel oli õigus hagi esitada.

43. EÜ artikli 230 neljanda lõigu kohaselt võib iga füüsiline või juriidiline isik algatada menetluse otsuse vastu, mis teda otseselt ja isiklikult puudutab, kuigi vormiliselt on see teisele isikule adresseeritud otsus. Vaidlusalune otsus on vaieldamatult suunatud Itaalia Vabariigile, mitte Entele. Vaidlusalune otsus puudutab Entet küll isiklikult, kuid ei ole selge, kas see puudutab teda ka otseselt.

44. Euroopa Kohus on pidanud juba varem kahes kohtuasjas, mis käsitlesid samuti ERF-ist rahalise abi andmise lõpetamist, tegema otsuse otsese puutumuse kriteeriumi kohta.¹⁰ Mõlemas kohtuasjas oli Regione Siciliana esitanud hagi komisjoni otsuste peale, millega lõpetati ERF-ist rahalise abi andmine.

8 – Euroopa Kohtu presidendi 17. detsembri 1998. aasta määrus kohtuasjas C-363/98 P (R): Emesa Sugar vs. nõukogu (EKL 1998, lk I-8787, punkt 43 jj).

9 – Espool 8. joonealusel märkuses viidatud Euroopa Kohtu presidendi määrus, punkt 44.

10 – 2. mai 2006. aasta otsus kohtuasjas C-417/04 P: Regione Siciliana vs. komisjon (EKL 2006, lk I-3881) ja 22. märtsi 2007. aasta otsus kohtuasjas C-15/06 P: Regione Siciliana vs. komisjon (EKL 2007, lk I-2591).

45. Viidatud otsustes tugines Euroopa Kohus väljakujunenud kohtupraktikale. Kohtupraktika kohaselt eeldab tingimus, mille järgi hagi esemeks olev otsus peab EÜ artikli 230 neljanda lõigu kohaselt puudutama füüsilist või juriidilist isikut otseselt, et ühenduse vaidlustatud meede avaldab otsest mõju isiku õiguslikule olukorrale ega jäta meedet rakendama kohustatud adressaadile mingit kaalutusruumi – akti rakendamine on puhtautomaatne ja tuleneb vaid ühenduse õigusnormidest, ilma et kohaldataks muid vahenorme.¹¹

46. Euroopa Kohus leidis kohtuotsustes Regione Siciliana, et komisjoni otsus ei puudutanud hagejaid otseselt. Euroopa Kohus tugines eelkõige sellele, et abi andmise otsuses mainitakse kõnealuste kohtuasjade hagejat kui „ametiasutust, kes on vastutav projekti elluviimise eest”¹² või kui „ametiasutust, kes on vastutav rahalise abi taotluse eest”¹³, mitte aga kui „isikut, kellele kuulus õigus abi saada”¹⁴. Taotluse eest vastutava ametiasutuse positsioonil ei ole sellist mõju, mis seoks hageja otseselt ühenduse

abiga, mida taotles Itaalia valitsus ja mida anti Itaalia Vabariigile.¹⁵

47. Esimese Astme Kohus leidis, et võrreldes kohtuasjade Regione Siciliana aluseks olnud asjaoludega on käesolevas kohtuasjas erinevusi, mis andsid alust tuvastada otsene puutumus. Esiteks ei ole Ente abi andmise otsuses märgitud mitte pelgalt projekti elluviimise eest vastutava isikuna, vaid nimeliselt abi saajana. Teiseks ei oma tähtsust Itaalia Vabariigi kaalutusruum makstud abisummade tagasinõude küsimuses, sest Itaalia Vabariik oli juba enne komisjoni otsuse tegemist teatanud oma otsusest raha tagasi nõuda ja mitte sekkuda hageja toetuseks. Kolmandaks on hagi esitamise õigus vajalik selleks, et Ente saaks tagada oma kaitseõigused.

48. Kohtuasjade Regione Siciliana aluseks olnud asjaolude erinevused, mida Esimese Astme Kohus vaidlustatud kohtuotsuses esile tõi, ei toeta kokkuvõttes siiski kohtuotsustest Regione Siciliana erinevat otsust.

11 – Vt 5. mai 1998. aasta otsus kohtuasjas C-404/96 P: *Glencore Grain vs. komisjon* (EKL 1998, lk I-2435, punkt 41); 5. mai 1998. aasta otsus kohtuasjas C-386/96 P: *Dreyfus vs. komisjon* (EKL 1998, lk I-2309, punkt 43); 29. juuni 2004. aasta otsus kohtuasjas C-486/01 P: *Front national vs. parlament* (EKL 2004, lk I-6289, punkt 34); 2. mai 2006. aasta otsus kohtuasjas C-417/04 P: *Regione Siciliana vs. komisjon* (EKL 2006, lk I-3881, punkt 28) ja 13. märtsi 2008. aasta otsus kohtuasjas C-125/06 P: *komisjon vs. Infront WM* (EKL 2008, lk I-1451, punkt 47).

12 – Eespool 10. joonealuses märkuses viidatud 2. mai 2006. aasta kohtuotsus *Regione Siciliana vs. komisjon*, punkt 29.

13 – Eespool 10. joonealuses märkuses viidatud 22. märtsi 2007. aasta otsus kohtuasjas *Regione Siciliana vs. komisjon*, punkt 36.

14 – Eespool 10. joonealuses märkuses viidatud 2. mai 2006. aasta kohtuotsus *Regione Siciliana vs. komisjon*, punkt 30.

15 – Eespool 10. joonealuses märkuses viidatud 22. märtsi 2007. aasta kohtuotsus *Regione Siciliana vs. komisjon*, punkt 36.

49. Euroopa Kohus leidis 2. mai 2006. aasta otsuses kohtuasjas Regione Siciliana, et Regione Sicilianal puudus hagi esitamise õigus, sest hageja kui projekti läbiviimise eest vastutav isik ei olnud samal ajal „isik, kellele kuulus õigus abi saada”.

50. Käesolevas asjas nimetatakse hagejat vaidlusaluses otsuses abi saajaks. Siiski ei tulene vaidlusalusest otsusest, et Entel oleks ühenduse õigusest tulenev õigus abi saada. Ka Esimese Astme Kohus ei lähtunud vaidlustatud kohtuotsuse põhjendustes sellest, et abi saamise õigus oleks kuulunud Entele. Pigem esitas Itaalia riik komisjonile ERF-ist abi saamise taotluse, et Ente viiks lõpule ettenähtud infrastruktuurimeetmed, ning komisjon andis sellele liikmesriigile abi. Käesolevas asjas on seega taotluse esitaja, abi saamise õigusega isik ja komisjoni vaidlusaluse otsuse adressaat üksnes Itaalia. Ka komisjon nimetas abi andmise otsuses Entet õigesti pelgalt „abi saajaks” ja mitte isikuks, kellele kuulub õigus abi saada.

51. Ilmselt on Ente kui „abi saaja” käesolevas asjas ERF-i abiga siiski tihedamalt seotud kui kohtuasjade Regione Siciliana hagejad, kes olid pelgalt „vastutavad ametiasutused”. Euroopa Kohtu 2. mai 2006. aasta otsusest kohtuasjas Regione Siciliana ei ilmne, et hagi võib esitada ainult isik, kellele kuulub ühenduse õigusest tulenev õigus abi saada. Euroopa Kohus sedastas vaid, et hagi ei saa esitada projekti elluviimise eest vastutav isik,

kellele ei ole õigust abi saada. Oma varasemates otsustes märkis Euroopa Kohus, et vaidlustatud meede avaldab mõju isiku *õiguslikule olukorrale*.¹⁶ Seega on küsitav, kas vaidlusalune otsus avaldas otsesest mõju Ente kui abi saaja õiguslikule olukorrale ka sellisel juhul, kui Entel ei olnud ühenduse õigusest tulenevat õigust abi saada.

52. Selles osas võib väita, et Ente õiguslikku olukorda on riivatud, sest Itaalia võib nõuda abi tagasimaksmist. Seoses komisjoni otsusega, mis kohustavad liikmesriike nõudma ühenduse õigusega vastuolus olev abi tagasi, mõõndakse puudutatud ettevõtjate õigust esitada hagi, olenemata sellest, et neil puudub ühenduse õigusest tulenev õigus abi saada. Entet peaks vaidlusalune otsus siiski lisaks ka *otsest* puudutama.

53. Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt on isik, kes ei ole komisjoni otsuse adressaat, *otsest* puudutatud ainult juhul, kui adressaat on kohustatud asjaomast ühenduse õigusakti rakendama ja akti rakendamine on puhtaauto-

16 – Eespool 11. jõealuses märkuses viidatud kohtuotsus Glencore Grain vs. komisjon, punkt 41 ja seal viidatud kohtupraktika.

maatne, kuna adressaadile ei jäeta selles osas mingit kaalutusruumi.¹⁷

54. Otsese puutumusega ei ole tegemist juhul, kui ühenduse otsuse ja sellest hagejale tulenevate tagajärgede vahelisel ajal võib adressaat kasutada oma vaba tahet.¹⁸ Kui adressaadi otsustus ei ole õiguslikult ette nähtud ühenduse õiguse ega komisjoni vastava otsusega, vaid põhineb liikmesriigi iseseisval otsustusel, siis puudub komisjoni otsuse ja hageja vahel otsene seos.

55. Käesolevas asjas ei ole vaidlust selle üle, et Itaalia Vabariik ei olnud kohustatud kõnealust abi Entelt tagasi nõudma. Pigem võis Itaalia Vabariik vabalt valida, kas ta võtab ERF-ile abi tagasimaksmise enda kanda ja maksab tööde lõpetamise rahastamiseks ühenduse vabanenud abi summa omavahenditest. Ühenduse õigusnormid ei kohustanud Itaalia Vabariiki Entelt raha tagasi nõudma, seda märkis komisjon sõnaselgelt ka vaidlusaluses otsuses.

56. Nagu kohtujurist Ruiz-Jarabo Colomer oma ettepanekus kohtuasjas Regione Siciliana õigustatult märkis, on struktuurifondide haldamisele omane suhete keeruline struktuur.¹⁹ See jätab liikmesriikidele otsustava positsiooni, nii et ERF-i abi loob komisjoni ja liikmesriigi vahel seose.²⁰ Komisjoni seisukohalt on abisaavad projektid liikmesriikide projektid. Kui ühendus lõpetab rahalise abi andmise, jääb projekti jätkamine seega asjaomase liikmesriigi otsustada.

57. Esimese Astme Kohus lähtus vaidlustatud kohtuotsuses sellest, et liikmesriigi nimetatud vabadus komisjoni otsuse rakendamisel ei ole oluline, sest Itaalia valitsus väljendas juba enne vaidlusaluse otsuse tegemist oma seisukohta, et ta ei võta tagasinõutavat summat enda kanda, vaid kavatseb selle sisse nõuda Entelt. Seetõttu on vaid teoreetiliselt võimalik, et Itaalia maksab oma riigieelarvest vastavad summad, mille ulatuses on ERF-i abi ära jäänud.

58. Esimese Astme Kohus tugineb sellega seoses Euroopa Kohtu otsustele, kus Euroopa Kohus ka adressaadi vahepealsete kaalutusotsuste puhul eeldas erandi esinemist juba sellistel juhtudel, kui oli algusest

17 – Vt ainult eespool 10. joonealuses märkuses viidatud 2. mai 2006. aasta kohtuotsus Regione Siciliana vs. komisjon, punkt 28 ja seal viidatud kohtupraktika.

18 – Vt kohtujurist Ruiz-Jarabo Colomeri 12. jaanuari 2006. aasta ettepanek kohtuasjas C-417/04 P: Regione Siciliana vs. komisjon (EKL 2006, lk I-3881, ettepaneku punkt 76).

19 – Eespool 18. joonealuses märkuses viidatud kohtujuristi ettepanek kohtuasjas Regione Siciliana vs. komisjon, ettepaneku punkt 80.

20 – Eespool 18. joonealuses märkuses viidatud kohtujuristi ettepanek kohtuasjas C-417/04 P: Regione Siciliana vs. komisjon, ettepaneku punkt 84.

peale selge, et ka pärast adressaadi otsust kujunev olukord on hagejale koormav. Kui liikmesriigi võimalus rakendada ühenduse õigusakti viisil, mis ei ole hagejale koormav, on ainult teoreetiline, sest algusest peale ei ole kahtlust selles, et siseriiklikud ametiasutused rakendavad ühenduse õigusakti teataval teisel viisil, siis puudutab ühenduse õigusakt hagejat otseselt.²¹

59. Küsitav on, kas viidatud kohtupraktikat saab üle kanda ka sellisele olukorrale nagu käesolevas kohtuasjas seoses ERF-i rahalise abiga. Vaidlusaluse otsuse adressaadina ei andnud Itaalia Vabariik Esimese Astme Kohtu sedastuse kohaselt enne otsuse tegemist alust kahelda selles, et ta rakendab komisjoni otsust hagejat koormaval viisil. *Prima facie* näib, et väljakujunenud kohtupraktika eelviidatud põhimõtete kohaldamine on käesolevas asjas põhjendatud.²²

60. Tuleb siiski märkida, et sellistes kohtuasjades, kus Euroopa Kohus eeldas, et otsuse adressaadi kaalutusõigus õigusakti rakendamisel on puhtteoreetiline, kuna ülevõtmise viisi suhtes ei olnud mingit kahtlust, esinesid väga erilised asjaolud. Seetõttu on küsitav, kas

viidatud kohtuotsuste järeldusi saab alati üle kanda sellistele kohtuasjadele nagu käesolev.

61. Kohtuasjas Piraiki-Patraiki²³ andis komisjon Prantsusmaale viimase taotluse alusel õiguse piirata importi Kreekast, Prantsusmaad selleks siiski kohustamata. Tõepoolest on vaid puhthüpoteetiline, et adressaat kasutab tema taotluse alusel tehtud otsusest tulenevat kaalutusõigust nii, et tal ei ole tema taotletud otsusest üldse mingit kasu. Olenev otsuse adressaadi õiguslikult võimalikust kaalutusõigusest ei ole niisugustel asjaoludel mõistlik eitada komisjoni otsuse koormavat otset mõju. Viidatud kohtuasjas leidis Euroopa Kohus seetõttu, et teatavatel Kreeka eksportijatel oli otse puutumuse aspektist õigus hagi esitada.

62. Kohtuasjas Dreyfus²⁴ leidis Euroopa Kohus väga keerukate objektiivsete asjaolude kogumi hindamise tulemusel ja võttes arvesse komisjoni otsuse sotsiaalmajanduslikku konteksti seoses ühenduse rahalise abi võimaldamisega põllumajandustoodete eksportimiseks Vene Föderatsiooni, et otseselt oli puudutatud tarnija, kes võis tegelikult eeldada, et saab oma Venemaa lepingupartnerilt raha ainult ühenduse eraldatud vahendite ulatuses, kuigi kõnealusel lepingupart-

21 – 17. jaanuari 1985. aasta otsus kohtuasjas 11/82: S.A. Piraiki-Patraiki jt vs. komisjon, (EKL 1985, lk 207, punktid 8–10) ja eespool 11. joonealuses märkuses viidatud kohtuotsus Dreyfus vs. komisjon, punkt 43 jj.

22 – Kohtujurist Ruiz-Jarabo Colomeri seisukohad ettepanekus kohtuasjas Regione Siciliana kinnitavad, et ta kaalus viidatud kohtupraktika ülekandmist. Ta märkis, et komisjonile ei olnud teada ega pidanud olema teada Itaalia ametiasutuste vastavad kavatsused. Ent lõppkokkuvõttes ei olnud kõnealune aspekt kohtuasjas Regione Siciliana otsuse tegemisel oluline. Vt eespool 18. joonealuses märkuses viidatud kohtujuristi ettepanek kohtuasjas Regione Siciliana vs. komisjon, ettepaneku punkt 77 jj.

23 – Eespool 21. joonealuses märkuses viidatud kohtuotsus Piraiki-Patraiki.

24 – Eespool 11. joonealuses märkuses viidatud kohtuotsus Dreyfus vs. komisjon.

neril oli eraõiguslikust lepingust tulenev kohustus teha täiendavaid makseid. Ka viidatud kohtuasjas pidas Euroopa Kohus pelgalt hüpoteetilist võimalust, et hageja lepingupartner täidab lepingust tulenevaid kohustusi olenemata sellest, et kaotab seeläbi ühenduse rahalise abi, nii vähe tõenäoliseks, et tema hinnangul oli komisjoni otsus rahalise abi teatavate tingimuste osas hagi esitanud tarnijat otseselt koormav.

63. Mõlemas viidatud kohtuasjas tõi konkreetsete asjaolude hindamine kaasa tulemuse, et Euroopa Kohus pidas asjakohaseks kitsalt piiritletud erandeid põhimõttest, et otsuse adressaadile jääva kaalutusõiguse korral ei ole kolmas isik komisjoni otsusest otseselt puudutatud.

64. Käesolevas asjas on olukord aga teistsugune. Erinevalt eespool viidatud kohtuasjadest ei saa käesoleval juhul objektivsete asjaolude kogumi alusel teha samavõrd kindlaid järeldusi otsuse adressaadi edaspidise käitumise kohta, liiatigi kuna Itaalia Vabariik on ise Ente osanik. Arvesse saab võtta ainult Itaalia subjektiivset märkust. See ei ole siduv ja miski ei takista Itaalia Vabariigil abi tagasimaksmise nõudest loobuda või toetada Entet edaspidi omavahenditest. Seepärast ei näi veenev järeldada Ente otsesest puutumust

ainult Itaalia Vabariigi teate põhjal, et ta kavatses Entelt asjaomase abi tagasi nõuda.²⁵ Muu hulgas saaks liikmesriik sellisel juhul võimaluse oma edaspidise käitumise kohta õiguslikult mittesiduva avalduse tegemise kaudu otsustada, kas puudutatud isikul on õigus esitada hagi ühenduse kohtutele.

65. Kokkuvõttes tuleb sedastada, et Ente ei ole otseselt puudutatud, sest Itaalia Vabariik ei olnud kohustatud kõnealuseid summasid Entelt tagasi nõudma.

66. Esimese Astme Kohus leidis, et Ente õigust esitada hagi kinnitab veel tõsiasi, et abi andmise otsus nägi ette Ente õiguse olla enne ERF-ist abi andmise lõpetamise otsuse tegemist ära kuulatud. Esimese Astme Kohtuga tuleb nõustuda selles, et Ente kohustuslikus korras ärakuulamise tõttu oli Entel menetluses tugevam positsioon kui kohtuasjade Regione Siciliana hagejatel. Komisjoni sisulise otsuse peale hagi esitamise õigus ei saa siiski tuleneda menetluses kolmanda isiku ärakuulamise kohustusest, mille eesmärk on

25 – Vt selle kohta Esimese Astme Kohtu 6. juuni 2002. aasta määrus kohtuasjas T-105/01: SLIM Sicilia vs komisjon (EKL 2002, lk II-2697, punkt 52), mis ei pea liikmesriigi avaldatud kavatsust piisavaks.

luua usaldusväärne alus, mille põhjal teeb komisjon liikmesriigile adresseeritud otsuse, kui kolmandal isikul, kes tuleb ära kuulata, ei ole – nagu käesolevas asjas – otsusega otsest puutumust.

67. Lõpuks tuleb veel uurida, kas hagi esitamise õiguse puudumine kujutab endast õigusemõistmisest keeldumist. Selles osas tuleb märkida, et üksikisikutele peab olema tagatud neile ühenduse õiguskorrast tulenevate õiguste tõhus kohtulik kaitse.²⁶

68. Nende füüsiliste või juriidiliste isikute kohtulik kaitse, kes ei saa EÜ artikli 230 neljandas lõigus sätestatud vastuvõetavuse tingimuste tõttu vaidlustada vaidlusaluse otsuse taolist ühenduse õigusakti, peab olema tõhusalt tagatud siseriiklikes kohtutes kasutatavate õiguskaitsevahenditega. Selles osas on Euroopa Kohus juba esile toonud, et vastavalt EÜ artiklis 10 rõhutatud lojaalse koostöö põhimõttele on siseriiklikud kohtud kohustatud tõlgendama ja kohaldama hagi esitamisega seotud siseriiklike menetlusnorme viisil, mis võimaldab puudutatud isikutel kohtus vaidlustada iga sellise nende kohta tehtud siseriikliku otsuse või muu abinõu õiguspärasust, mis on seotud mõne ühenduse õigusakti kohaldamisega nende suhtes, taotledes viimase kehtetuks tunnista-

mist ja paludes siseriiklikel kohtutel küsida asjas eelotsust Euroopa Kohtul.²⁷

69. Eeltoodust tulenevalt tuleb tõdeda, et Ente hagi oli hagi esitamise õiguse puudumise tõttu vastuvõetamatu juba Esimese Astme Kohtus. Seega on komisjoni apellatsioonkaebus põhjendatud.

B. Ente per le Ville Vesuviane apellatsioonkaebus

70. Kuna Ente poolt Esimese Astme Kohtule esitatud hagi on vastuvõetamatu, on Ente apellatsioonkaebus, mis puudutab vaidlustatud kohtuotsust, milles otsustatakse hagi põhjendatuse üle, minetanud oma eseme, mistõttu ei ole vaja seda uurida.²⁸ Seega on vajadus otsustada Ente esitatud apellatsioonkaebuse üle ära langenud.

71. Juhuks kui Euroopa Kohus asub hagi vastuvõetavuse osas teistsugusele seisukohale, uurin ma järgnevalt teise võimalusena Ente apellatsioonkaebuse põhjendatust.

26 – Vt 1. aprilli 2004. aasta otsus kohtuasjas C-263/02 P: komisjon vs. Jégo-Quéré (EKL 2004, lk I-3425, punkt 29 ja seal viidatud kohtupraktika).

27 – Eespool 10. joonealuses märkuses viidatud 22. märtsi 2007. aasta kohtuotsus Regione Siciliana vs. komisjon, punkt 39 viitega eespool 26. joonealuses märkuses viidatud kohtuotsusele komisjon vs. Jégo-Quéré, punktid 30–32.

28 – Vt eespool 10. joonealuses märkuses viidatud 22. märtsi 2007. aasta kohtuotsus Regione Siciliana vs. komisjon, punkt 44.

1. Apellatsioonkaebuse väidete teise võimalusena uurimine

a) Apellatsioonkaebuse esimene väide

72. Ente heidab apellatsioonkaebuse esimeses väites Esimese Astme Kohtule ette õigusnormi rikkumist, suutmatust viia läbi esialgset uurimist ja põhjendamatus, arvestades määruse nr 4254/88 artiklit 12. Viidatud säte näeb ette tähtaja komisjonile lõppmakse taotluse esitamiseks, mis tagab taotlust arvessevõtmise. Sama artikkel 12 sätestab kohtumenetluse tõttu peatatud projektide osas sellest tähtjast erandi.

73. Ente arvates kehtib tähtaja pikendus kogu projekti kohta ka juhul, kui määruse nr 4254/88 artikli 12 erand puudutab üksnes heakskiidetud projekti ühte osa – nimelt ühte kolmest villade ansamblist.

74. Esimese Astme Kohus lähtus siiski õigustatult sellest, et kui projekt on osadeks jagatav, siis kehtib erand ainult projekti selle osa suhtes, mis on kohtumenetluse tõttu

peatatud. Tähtaja pikendamise võimalus on erand põhimõttest, et kõik väljamaksetaotlused tuleb komisjonile esitada tähtaegselt. Seetõttu rõhutas Esimese Astme Kohus õigustatult, et määruse nr 4254/88 artiklis 12 ette nähtud erandit tuleb tõlgendada kitsalt. ERF-i rahaliste vahendite korrektne ja usaldusväärne planeerimine nõuab väljamaksetaotluste võimalikult õigeaegset esitamist. Kui projekt on osadeks jagatav ja määruse nr 4254/88 artiklis 12 ette nähtud erand kehtib ainult ühe osa suhtes, siis tuleb väljamaksetaotlused projekti juba lõpetatud osade kohta esitada ikkagi tähtaegselt.

75. Ente heidab Esimese Astme Kohtule lisaks ette ekslikku järeldust, et kõnealune heakskiidetud projekt on osadeks jagatav, kuid väite see osa tuleb vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata. Ente vaidlustab sellega nimelt Esimese Astme Kohtu poolt tuvastatud faktilised asjaolud. Miski ei viita ka sellele, et iga villade kompleksi tööde kohta ei olnud võimalik esitada eraldi väljamaksetaotlusi.

76. Apellatsioonkaebuse esimene väide tuleb seega tagasi lükata.

b) Apellatsioonkaebuse teine väide

77. Ente märkis apellatsioonkaebuse teises väites, et komisjon ei kuulunud teda enne vaidlusaluse otsuse vastuvõtmist ära.

78. Esimese Astme Kohus sedastas vaidlustatud kohtuotsuses, et abi andmise otsuse artiklis 4 on Entele antud õigus olla ära kuulatud. Viidatud artikkel näeb nimelt ette, et komisjon ei või teha otsust abi lõpetamise või tagasinõudmise kohta enne, kui ta on abi saaja ära kuulanud.

79. Esimese Astme Kohus täpsustab, et komisjon ei kuulunud Entet enne vaidlusaluse otsuse tegemist ära ja rikkus sellega Ente õigust olla ära kuulatud. Sellegipoolest ei anna kõnealuse õiguse rikkumine Esimese Astme Kohtu arvates alust vaidlusaluse otsuse tühistamiseks, sest see ei oleks otsust sisuliselt muutnud.

80. Ente ei esitanud nimelt Esimese Astme Kohtus asjakohaseid argumente, mille alusel oleks komisjon pidanud tegema vaidlusalusest otsusest sisuliselt erineva otsuse.

81. Selles osas väidab Ente, et Esimese Astme Kohus eeldas ekslikult, et Villa Ruggero's lõpetati tööd juba 1992. aastal. Ente sõnul esitas ta Esimese Astme Kohtule hulgaliselt dokumente, mis tõendavad, et Villa Ruggeros olid tööd kohtumenetluse tõttu peatatud alates 1989. aastast kuni vähemalt 1996. aasta lõpuni.

82. Kõigepealt tuleb tõdeda, et Villa Ruggeros tööde lõpetamise aja ja selle põhjuste küsimus on faktiliste asjaolude hindamine, mis on ainult Esimese Astme Kohtu pädevuses ja mida ei saa apellatsioonkaebusega põhimõtteliselt vaidlustada.

83. Ainult juhul, kui Esimese Astme Kohus on faktilisi asjaolusid hinnanud nii, et seda saab pidada tõendite moonutamiseks, võib Euroopa Kohus erandkorras sellel alusel Esimese Astme Kohtu otsuse tühistada.

84. Käesolevas asjas võib jääda lahtiseks, kas Esimese Astme Kohtu poolt tuvastatud faktilisi asjaolusid tuleb Villa Ruggeros tööde lõpetamise aja seisukohalt hinnata tõendite moonutamisenähtena. Nimelt isegi kui eeldada, et Esimese Astme Kohtule esitatud materjalide põhjal selgub ühemõtteliselt, et asjaomased tööd ei olnud 1992. aastaks lõpetatud, vaid kohtumenetluse tõttu kuni 1996. aastani peatatud, nagu väidab Ente, võis komisjon vaidlusaluse otsuse tegemise ajal 2002. aastal ERF-ist rahalise abi andmise lõpetada, kuna väljamaksetaotlus oli jäetud tähtaegselt esita-

mata. Määruse nr 4254/88 artikli 12 tähtaega käsitleva erandi eespool selgitatud viisil kitsalt tõlgendamisest järeldub nimelt, et igal juhul tulnuks projekt viia lõpule ja esitada vastav väljamaksetaotlus vahetult pärast peatamise aluseks olnud kohtumenetluse lõppemist. Ente ei väitnud siiski, et ta oleks projekti elluviimist ja väljamaksmise taotlemist viivitamatult jätkanud, ega esitanud ka muid pidepunkte, mis oleksid tõendanud tööde paratamatut kestmist kauem kui 2000. aastani.

85. Apellatsioonkaebuse kõnealune väide ei ole niisiis piisav alus vaidlustatud kohtuotsuse tühistamiseks. Järelikult ei saa sellega saavutada appellatsioonkaebuse eesmärki ja väide on seega põhjendamatu.

86. Seega tuleb ka Ente appellatsioonkaebuse teine väide tagasi lükata.

2. Vahejärelendus Ente appellatsioonkaebuse kohta

87. Vahejärelendusena tuleb märkida, et vajadus otsustada Ente esitatud appellatsioonkaebuse üle on ära langenu.

VII. Kohtukulud

88. Vastavalt Euroopa Kohtu kodukorra artikli 69 lõikele 2, mida kodukorra artikli 118 alusel kohaldatakse appellatsioonkaebuste suhtes, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Vastavalt kodukorra artikli 69 lõikele 6, mida artikli 118 alusel appellatsioonkaebuste lahendamisel samuti kohaldatakse, jaotab Euroopa Kohus kohtukulud, kui asjas kohtuotsust ei tehta, omal äranägemisel.

89. Kuna komisjon on kohtukulude hüvitamist nõudnud ja Ente on kohtuvaidluse komisjoni appellatsioonkaebuse raames kaotanud, tuleb sellega seotud kohtukulud välja mõista Entelt.

90. Kuna Ente appellatsioonkaebusel puudub komisjoni vastuapellatsiooni põhjendatuse tõttu alus, tuleb Ente appellatsioonkaebusega seotud kulud samuti välja mõista Entelt.

91. Kuna komisjon on nõudnud ka esimese kohtuastme kulude hüvitamist, ning Esimese Astme Kohtule esitatud hagi jääb vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata, tuleb esimeses kohtuastmes kantud kulud välja mõista Entelt.

VIII. Ettepanek

92. Tuginedes eelnevale, teen Euroopa Kohtule ettepaneku langetada järgmine otsus.
1. Tühistada Euroopa Ühenduste Esimese Astme Kohtu 18. juuli 2007. aasta otsus kohtuasjas T-189/02: Ente per le Ville Vesuviane vs. komisjon.
  2. Jätta Ente per le Ville Vesuviane hagi nõudes tühistada komisjoni 13. märtsi 2002. aasta otsus D(2002) 810111, millega lõpetati Euroopa Regionaalarengu Fondist (ERF) rahalise abi andmine, vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata.
  3. Vajadus otsustada Ente per le Ville Vesuviane poolt käesoleva resolutsiooni punktis 1 viidatud kohtuotsuse peale esitatud apellatsioonkaebuse üle on ära langenud.
  4. Mõista nii käesoleva kohtuastme kui ka esimese kohtuastme menetlusega seotud kohtukulud välja Ente per le Ville Vesuvianelt.